

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singulos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

November.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

N O V E M B E R.

F. OMNIUM SANCTORUM.

1. Novembris.

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Cæterum quæ festo huic diei origo fuerit, lubet denarrare. Et principio id constat, cum Deos jam Romani plures ferè quàm homines numerarent, fanum exædificasse, in quo totus Deorum Dearumque grex stabularerur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, postquam Dii omnes uni cessere Deo, nono supra sexcentesimo, Bonifacius IV. PP. vacuum à dæmonibus locum lustrare aggressus, rectius hunc VIRGINI MATRI & Divis Martyribus sacrum voluit esse. In eam rem xxviii. Divorum ossibus onustos currus cum triumpho, quàm potuit splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse dies festus Romæ sanctusque esset, imperavit. Idem postea sub annum Christianum octingentesimum trigesimum quintum Greg. IV. per Occidentem sanxit, eam potissimum ob causam, ut, quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd viorum sanctorum pars longè maxima cælo, non item terris nota est, non potest Ecclesia singulis diem donare, certè omnes uno die veneretur. Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sapias, numerum auge Beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es, heu! nullus es. *Ex Baron. & Mart. Rom.*

Veneremur Sanctos, quibus traditum est triumphale regnum, judiciaria sedes, Angelorum consortium, cor-

Z 3

porum

porum immortalitas, beata visio, Christi conformitas, stellarum claritas, secunda mansio, grata societas, jucunda fruitio, & divini luminis sempiterna comprehensio. S. Laurent. Justin. serm. de Omn. SS.

S. CÆSARIUS MART. I. Novembris.

PRæferebat jam penè ipsi Romæ sese urbs Anxur, quòd, quem semel illa omni ævo Curtium ostentarat, ipsa quotannis exhiberet Italiæ. Nimirum vidisses Kalendis Januariis lectissimum quemque è juventute equo & armis conspicuum pro salute Reipubl. è sublimi monte in undas ire præcipitem, eoque factò nomen apud cives patriæ promereri. Et verò sceleris hujus irritamenta scelera erant alia, quæ sex aut octo totos menses inter omnem luxum & petulantiam impunè piaculares ejuscemodi hostiæ perpetrabant. Enimverò cum ei spectaculo interesset CÆSARIUS ex Africâ redux, palàm facti atrocitatem, verbis castigavit. *Insaniam esse urbem, ne olim pereat, in flore suo facere perire, & ut servantur cives mali, optimum quemque ex his occidere, quid hoc aliud esse, nisi orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus velle Superos demereri?* At non ita sentire dux superstitionis Firminus, cujus impulsu Leontius vir consularis tri-duanâ fame vexatum CÆSARIUM ante curram ad Apollinis templum egit, nudum illum, sed paratissimum sic ad luctam. Et victum se fassus est Apollo precibus Divi, cum templo & sacrificulo Firmino in terram dejectus sepultusque. Sed & Leontius post annum carcerem & inedia athleta Christi succubuit, priorque CÆSARIO pro fide mortuus est, qui demum culeo insutus cum sacerdote Juliano in mare demersus est (ut ipse piè jactabat)

jaçtabat) & natus cælo & denatus. Certè haud paulò rectiùs pro patriâ mori Juventam docuit. Ex Lippeloo.

Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam in te gestas imaginem? quid tibi cum mundo & vitiis, qui ad hoc conditus es, ut cælum conscendas, atque cum Angelicis spiritibus beatâ Dei visione fruaris? S. Laur. Justin. de Cont. mundi c. 21.

COMMEMORATIO FIDELIUM
DEFVNCTORVM. 2. Novembris.

Pictas lacrimas, Mariane, oculis tuis objicimus, ut his oratoribus tibi exprimamus veras, & quibus opem non fictæ calamitati feras, nec jam pictos extinguas ignes. Id porrò quàm meritò facias, ex annalibus D. Dominici discere. Numeravit hic inter alumnos suos duos præ cæteris pietati deditos, Bertrandum alterum, alterum Benedictum. Ille pro peccantibus, hic pro luentibus in flammâ piaculari peccata multùm sollicitus, preces ac sacrificia quisque in suos congerenda credebatur. Et pugnavit Benedictus magnis rationum momentis, & agebat, illos, si modò velint, rebus suis abundè posse consulere, ore suo orare, manu suâ avertere iram Numinis posse; hos verò, ut qui manu carerent, utique auxiliari alterius egere. Contrà contendebat Bertrandus tam hos suæ salutis, quàm alteros illos, nî à præcipitio abducerentur, interitûs certos esse. itaque gravius periclitantibus succurrendum. Et persistisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti igne anima una omnium legatione functa, terrore suo sub noctē insequentem, patrocinium suum & sociarum ita persuasisset, ut jam nemo alius pro his ad aram frequentius

Bertrando oraret. Et profectò si sapimus, vicina incendia, & nobis quoque jam jam impendentia, communi operâ sopimus, hoc est, cilicio opprimimus, precibus avertimus, flagris fugamus, gemitibus diffilamus, oculorumque imbre extinguimus vindices ignes. Quin quisquis fila manu tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere te funem puta, quo ex inferno carcere ascendere hodie ad cælum animas facias.

O fratres mei, qui modò modicam febrem, vel modicum quemcumque dolorem non potestis pati, quid facietis, quantum dolebitis, quantum plorabitis illo incendio inflammati, & totaliter à pœnis absorpti? S. Bonav. serm. I. de S. Laur.

S. EUSTOCHIUM V. 2. Novembris.

FUIT EUSTOCHIUM nobilissimæ & D. Hieronymo laudatissimæ matronæ filia, ejusdemque virtutis ex assè heres. Degebat illa sub patruj Hymerii tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere, eamque ob rem animi potiùs mundo, quàm corporis studens, & hoc pulchrior, quò negligentior sui. At Hymerius alia omnia animo volvens, ut quàm pulcherrimè posset ornatam virginem ad nuptias nobilissimis juvenibus venditaret, eam curam conjugij Prætextaræ mandat. Hæc igitur EUSTOCHIO vestes induere, ad elegantiam sæculi factas, faciem fucò tingere, frontem & aures gemmis pingere, crines ferro & igne fingere, denique totam ad lascivam venustatem componere. Sed in tam pulchrâ EUSTOCHIO nihil jam cælo placuit, præter lacrimas, quibus naufragium timens virginitas quotidie innatabat. Periclitanti tamen succurrit Angelus bonus, & in somnis ad Prætex-

Prætextatam, Nimirum, ait, egregia cognati sanguinis
lena, mundo conciliabis DEO desponsam? DEVVM nauseas
generum habere, terræ filium quaris? ex fronte virginis
palestram Veneris facis? ex oculis Cupidini muscipulas
struis? ex capillis laqueos nectis amantibus? At non im-
pune hæc facies. Iam enim, ut abstinere à lenociniis
manus discant, arefcet manus: jam domum Christus
EVSTOCHIVM, te orcus ducet: si porrò neptem DEO
invides, certè morti conjugem liberosque non eripies.
Atque hæc omnia evenisse ordine Hieron. affir-
mat. ô Superi! quid ad nostræ elegantiam ætatis
dicitis; quando puellæ viros induunt, & (quod
turpius longè est) calamistrati viri (phui) in puel-
las degenerant? S. Hieron.

Conditor Angelorum dum in præsepio vagiens reclina-
tur, non ostro, sed vilibus legitur panniculis involu-
tus. Erubescat ergo terrena superbia & arrogantia re-
dempti hominis, ubi erumpentibus radiis exorti coruscat
humilitas Redemptoris. S. Petr. Dam. l. 6. Epist. 14.

S. VVENEFRIDA V. M. 3. Novembris.

WENEFRIDAM nobile è Britannia Nympham
CHRISTO Benvocus vir famâ sanctimonix
id ætatis longè maximâ despondit. Nec abnue-
bant parentes in tam amplas spes filiam dare; sed
obstabat Cadocus regis Alani filius, ausus castissi-
mam & cælo datam fidem tentare, cum sola vir-
go domi ageret. Illa verecundata aliquamdiu tam
inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit
velut mundum inde muliebrem petitura, reverà
ad asylon (templum) properatura. At Amor tam
magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas
Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam
virginem & reluctantem ense obruncat. Et ecce

& virtutis & sceleris præmia. Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exfiliit, suaq; undas ita etiam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam numquam abluat, muscusque odorem virtutis semper spiret. Porro Benvocus Martyris caput ad latronem asportavit, ut in eo velut speculo facinus suum & videret & fleret. Cæcum morti in eo loco devovit, & VVENEFRIDAM, juncto cum corpusculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus disparuisse, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) VVENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris VVitheriaci magistram datam fuisse; illic miris multis illustrem ultimò concubiâ nocte ab ipso Christo sponso ad nuptias evocatum abiisse. Ad has quid nî Mariani etiam vos itis? Ite, & si vox virgo vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Surio.*

Quid sit mundana dignitas & honor, apparet in pulvere; potestas & gloria cognoscitur in cinere; lascivia autē incontinentium & petulantia demergentur in barathri carcere. S. Laur. Justin. Ligni vitæ c. 5.

S. MILUS EP. MART. 4. Novembris.

MILVS Persa cogitabat stipendia sub rege facere. Sed cælum sibi auctoratum ad sua signa compulit, postquam horrido viso objecto, ostendit quàm malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO transiremus, etsi tot stigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Christo militavit, cum Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed non tam multæ gravesque illi cum hoste, quàm cum domesticis pugnae fuerunt: quamvis quæ pastore noluerunt, perierunt.

perierunt deinde oves, urbe & vitâ amissâ; quod ipsum bonâ fide illis, se d non sine lacrimis MILVS vaticinatus est. Alteri etiam Episcopo impendentem è cælo vindictam prædixit; cumque ille non audiret, verborum tonitrua fulmen excepit, & surdas aures correxit. Virum principem gravi ægritudine decumbentem, admotis non manibus, sed precibus absens curavit. His atque aliis adduxit longè plurimos, in Christi leges ut jurarent; sed non regem etiam, qui multis suppliciis excruciatum MILVM ferro devovit, & carnificis munus cum fratre divisit. Hos quoque semianimis Divus adproperantem Nemefin iussit cavere. Nec nisi diem hæc abfuit. Postridie enim, dum ambo cervum fugientem jaculo insequuntur, ambo exerant, sed mutuis se vulneribus fratres conficiunt. I, seram cæli vindictam memora, quando cervo & jaculo ocyor venit. *Ex Menais.*

Quidquid aliis accidit, tibi accidere potest: quia homo es; homo de humo, limus de limo; de terrâ es, & de terrâ vivis, & in terram revertêris, quando veniet dies ultima, qua subito veniet, & forsitan hodie erit.
S. Bern. in Medit.

S. CAROLUS BORROMÆUS.

4. Novembris.

ERubescant, puro, ad CAROLI purpuram omnes purpurati. Reditus Ecclesiasticos, nec ab illustissimo parente aliter quam in pauperum usus verti patiebatur. Galero & infulâ insignis Parochorum vitam ipse inspicere, ipse morbidas oculos curare, ipse pro suggestu his acclamare, ipse Sacramentis pascere. Quid hîc illi animarum pastores, qui suum numquam numerant, quin neque

noverunt gregem? Atqui ille, quæ diximus, tunc fecit, cum provinciam dira lues famelique popularetur, quando, ut Christum operiret, parietes aulais, se lectulo etiam nudavit. Pestem supplicationibus avertit ad DD. pulvinaria institutis, in quibus ipse nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hæc clavum ex illis unum, è quo nobilessimum olim anathema Servator pependit. Porro authoritati Ecclesiæ vitam posthabuit; & suam purpuram suo iterum sanguine pinxisset, nisi globus Divum jussus ferire à tergo ad pedes delapsus esset. Puer, cum alii ludos, ipse VIRGINIS templa obibat. Præter Horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dicta domesticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adolescentulis nobilibus extitit. MARIÆ statuam ante omnium templorum portas posuit. Hujus icone armari omnes milites suos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

O si consideravimus, quis sit Deus iste, qui nos dignatur aspicere, cui tam gratum est, quidquid pro salute animarum sit, quàm avidè & promptè curremus: omnes, dicentes, Domine, Ecce ego, mitto me! S. Car. Berrom. Concion. 4. in Syn. xi. habitâ.

S. JOANNICIUS C. 4. Novembris.

Quid aula confers, si sanctiùs in caulâ vivimus? Dum gregem pascit, ovis est JOANNICIVS; dum eVectus a fortunâ latus jam Isaurici Leonis stipat, in lupum abit, & rabiosâ hæresi correptus tristè terris & cælo ululat. Exi, ah! aulâ exi, JOANNICI, si exire errore gestis. Audit talia monentem Anachoretam; sequitur vocem, ab

aulæ

aulæ frequentiam ad silvæ solitudinē invitantem, jamque inter aulicas larvas etiam hæresin abjicit. Agnoverunt itaque iterum & amarunt JOANNICVM suum Superi, cumque invidia illi venenum misceret, fraudem detexerunt. Ille preces veteres frequentavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Christus, scutum Spiritus est.* Certè unica crux & panoplia & panchrestum JOANNICIO fuit. Hâc ille cum gregem suum circumscripsit ad preces abiturus, nihil umquam ex illo desiderabat; hâc morbos pellebat, serpentes exarmabat, rumpebat vincula, medios hostium cuneos penetrabat, ipsos malos dæmones fugabat. Ipse tamen fugere non erubuit, cum in impuras cogitationes pugnandum fuit. Quin, cum è virgine sacrâ has proscripsisset, sed iisdem se obsessum animadverteret, ita ab his abhorruit; ut non dubitaret rectâ ad draconem tendere, prædamque se illi (si Numini placuisset) devorandam objicere. Et profectò, si sapit juvenis, non ita ad flammantes draconis oculos, non sibilos iratos, & dentatos rictus, uti ad aspectus Veneris molles, ad verba mellea, & arridentia oscula exhorrescet. *Ex Metaphr.*

Luxuriam mortem animæ ille evadere poterit, quâ ipsius occasiones fugit, principiis tentationis resistit, carnis desideria frangit, corporis abhorret otium, corporis resolutionem recogitat, & præcipuè cordis humilitatem possidere conatur. S. Laurent. Justinian. lib. 1. de Spirit. interitu animæ.

S. EMERICUS CONF. 4. Novembris.

PATER EMERICO D. Stephanus fuit Ungariæ rex. Matrem in terris Giselam, D. Henrici Imperatoris sororem, in cælis MARIAM salutavit,

cui natum unicè semper pater commendaverat. At tantis parentibus minimè degener EMERICVS, non dies modò, sed quas iuventus somno aut voluptatibus, hoc est, somniis, dare amat noctes, precibus pius vigil transcripsit, non priùs ab aurorâ deprehensus, quàm omnia Vatis Jeshæi carmina decurrisset, & post singula intercalare osculum terræ fixisset. Oculos habuit tam puros, ut ipse animorum occulta sensa perspiceret. Nam iustus à parente salutem ferre viris DEO devotis, oscula quidem in omnes amicissima dispensavit, aliis tamen plura atque aliis tulit, non neminem etiam septies disfluaviatus. Causam deinde rogatus, oscula sua meritis singulorum respondere affirmavit; qui plurima tulisset, eum virginem ad id ætatis animum gestare, mille etiam osculis dignum. Ipse cum vocem audisset cælo allapsam, nihil præ virginitate Superis arridere, quàm mox DEO DEIQUE MATRI florem suum dicavit. nec sponsam priùs admisit, quàm suum & ipsa cælo despondisset. Et placuere ita hi Numini, ut abstinere jam non potuerit manum, sed ex his EMERICVM beatâ morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eò enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Invide tu quisquis adhuc cum vento, cum æstu, cum hieme luctaris flos virgo. Marcescis, si te cælum non carpit, & marcescentem manu scilicet VIRGO abjicit. Ex Surio.

Duo sunt amores; mundi, & Dei: si mundi amor in te habitet, non est, quâ intret amor Dei. recedat amor Mundi, & habitet Dei; melior accipiat locum. amabas mundum? noli amare mundum; cum exhausseris cor amore terreno, hauries divinum. S. August. Tract. 2. in Epist. S. Joan.

SS. GALATION & EPISTEME MM.

5. Novembris.

Nulli æquè flores cælo arident, ut animi virginis lilia, maximè quæ ex thalamo surgunt, hoc utique pulchriora, quo rariora. Vides hodie tamen hæc in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamum virginitas stravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhereret, spondit Anachoreta, firmavitque pactum in somnis visus in cruce Christus. Liberata utrimque fides, & filio hereditatem parens uterque Fidem, sponsam verò EPISTEMEN reliquit formâ singulari & omnibus virtutibus dotatam. Hæc cælesti ostento, nec uno, instructa cum virginum beatos choros esset intuita, facilè virginitatem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito, ipsa inter virgines velatas vixit, abductaque per visum cum marito in cælestia palatia, jussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem Deo litandum animum erexit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONE, pari passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjuge ad coronam aspiraret, quam nuper utrique cælum promississet. Et verò hanc non minus sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cum, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virginis concisum, post infixas sub ungues spinas, linguâ primò & pedibus manibusque, post capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

Beatus,

Beatus, qui sacra Virginitatis hortum conclusum, fontemque signatum Christo Domino inviolabiliter consecravit. Ipse procul dubio in aeterno sponsi convivio, unâ cum B. Mariâ Virgine Virginis Matre, Reginâque Virginum Agnum sequetur, quocumque ierit. S. Laurent. Justin. de Regim. Prælat. c. 8.

S. MALACHIAS EP. 5. Novembris.

A Des turba literaria, & si placet, euntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachiæ redirent! Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verùm uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIÆ plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, lacerosque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios ignesque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in ruras latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cucullo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudû etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidebit. *Ex S. Bern.*

Beatus,

6. Nov.

VITA SANCTORVM.

545

Beatus, qui se ab omni maculâ purum atque integrum servat, ut cum fiducia in domum suam recipiat Regem gloria; qui cum reverentiâ ac tremore ad sacrosancta mysteria Servatoris accedit, seque vitam eternam suscipere non ignorat. S. Ephrem in Beatitud.

S. ANDREAS FUNDANUS EP.

6. Novembris.

RECTÈ dixit, qui dixit primum ad lapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce malî dæmones ultrò fitebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus, sed castitatis laude imprimis clarus feminam domi suæ, privatus primum, post Fundanus etiam Episcopus, habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campaniâ Hebræus nescio quis: deprehensus à tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempestâ nocte in senatum cum regulo suo frequentes coire orci principes videt. Hic dum rem benè gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisque palmaria clamant; insolentior cæteris unus aliquis, & multum nequitiâ suâ superbus, jactat id tandem magno molimine se effecisse; ut ANDREAS Præsul mulierculæ tergum molliter destringeret. Enimverò acclamatum ab omnibus est; & factum id multis Pluto laudavit, veluti que jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni. Sub ea in discedentium oculos Judæus incurrit; sed quòd aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantum risere hominem, testam probè signatam, cætera inanem dictitantes. Nempe hic rectà ad ANDREAM, qui Hebræo Christianis, & fano D. ANDREÆ Apost. transcriptis, domo

domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite hæc aris devota pectora. Feminæ apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Gregor.*

Ne sub eodem cum mulieribus tecto mansites, nec in præteritâ castitate confidas. Nec sanctior Davide, nec Samsone fortior, nec Salomone potes esse sapientior; memento semper, quòd Paradisi colonum de possessione suâ mulier ejecerit. S. Hieron. Epist. 2.

S. ENGELBERTUS EPISC. M.

7. Novembris.

CUnas, vitam, mortem, omnia in ENGELBERTO præclara reperio, & digna infulâ Coloniensi, quam ille, uti & libertatem Ecclesiæ, etiam contra cognatum sanguinem (audiant utinam hæc illi, qui Christi patrimonia sua putant, & in suos effundunt!) toto pectore propugnavit, ipsique adeò vitæ antehabuit. Neque enim alia ulla fuit causa Friderico Isenburgensi Comiti, & patrono ENGELBERTI, cur sub annum millesimum, ducentessimum & vigesimum quintum, immisissimicariis ex itinere nepotem obtruncaret, parricidio tot sceleribus, quot vulneribus pleno, quæ quadraginta & septem erant. Nec verò minus piè, quàm fortiter est mortuus ENGELBERTVS. Nam, ut taceam VIRGINEM solemnibus omnibus diebus Mercurii jejuniis cultam, monitus per literas de insidiis, animum quidem confessione purgavit & lacrimis expiavit, cæterum ut ne hostem proderet, igni literas damnavit. Fridericum deinde, cum jam parturiret ultimum scelus, hospitio non semel cum suis excepit, neque comitem habere viæ abhorruit, utque malus Genius ex ore

ore, alieno palàm factus est, moriens Christo Christi verbis pro hostibus suis supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam, alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

Optimum vindictæ genus est, culpam ignoscere, & humanitatis beneficia non negare; mala pati, & stillitidiam gratia communicare. Hoc supernæ Deitatis opus est, quæ quotidie innumerabiliter injuriis laceffitur, & sustinet, blasphematur, & non irascitur. S. Laur. Justin. de Casto connub. c. 18.

S. GODEFRIDUS EP. 8. Novembris.

COepit GODEFRIDVS in tempore (quinguennis utpote) ad sanctitatem inter cœnobiras conniti, Musis juxtâ & pietate succollantibus. Anno ætatis xxvi. Abbas, inde Pont. Ambianensis, mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max. Christus fecisset. Et fortè bene magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cum absens tunc succenseret postea œconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *Etiam atque etiam videret, illène abundaret, an pauper Christus esuriret, rectius?* Et verò ut hunc tegeret, non dubitavit suis laciniis summâ hieme se spoliare, & mendicabulum his dirare, ipse contra frigora hâc unâ charitate satis armatus. Jam clementiæ in subditos illud sit argumentum.

mentum, quòd ad tyrannum, quem ob scelera templo proscrisperat, per maxima itinera exalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Judex invitavit: quin tunc etiam contumacem nihilominus captivum postea in libertatem asseruit. Quòd tamen cives Ambianenses monita ejus vel negligenter, vel contemnerent etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. FIRMINUS GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multò post reapse delapsis cælo flammis est infecutus. Nos, ne cælo DEVS ignes, oculis lacrimas rectè pluemus. *Ex Suario.*

Si tam sollicitè corporalis fugitur mors, ut nemo mori velit, quantum fugi debet eterna? Si momentanea rationabiliter sunt evitanda tormenta, qua finem habent, quo animo fugienda sunt omni sine carentia? S. Laur. Justin. c. 17. de Contemptu mundi.

MEMORIA CRUCIFIXI BERYTENS.

9. Novembris.

Nimirum facilè CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iteratò pro nobis mori, si modò vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contermina. In hâc sub annum DCCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebræos Christianos, vidisses. Et fortè Christianus ædibus suis Judæo cessit, alioque migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam hereditatem CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum

scelera
excal-
tionem
in tunc
postea
ambia-
ntem-
ere vi-
FRIDO
dò post
Nos,
plue-
no mori
ea ra-
abent,
Laur.
S.
odie
mo-
vitas
an-
c est
ortè
mi-
ab
rem
rti-
im.
oris
ssi-
um

num veteris impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, rapatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleiq; intonant. Iterum fel, & felle suo acerbior lingua sævit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pellere, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cæci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quòd urbs tot jam Longinos, quot paulò antè Judæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. II.*

Cum ponis oculos tuos, ut non respicias calum: & voluptuosis carnis tuæ motibus moveris, durioribus clavis pedes Omnipotentis transverberans illi inferis supplicium, dum momentaneâ voluptate voluntatem dominantis excludis. S. Pet. Dam. serm. 38.

S. THEOCTISTA V. 10. Novembris.

Rectius hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quam Rolim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi, cui odoratum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere Arabes prædones, sed non pudorè proinde, ut qui numquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitat. Itaque cum vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras.

latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli deliciis pascere. Tandem cum annos vixisset v. supra xxx. & veste jam defluente foliis pudorem tegeter, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cum à venatione nudò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manum sibi dexteram abstulit. Verum cum non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulati virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaphr.*

Per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis: si enim spiritus piè sub Deo premitur, caro illicitè super spiritum non levatur: nam si auctorem suum superbiendo contemnit, jure à subjectâ carne prælium suscipit. S. Greg. l. 26. Mor. c. 13.

S. MARTINUS EP. II. Novembris.

EXistimaverat MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcumque se texisse; sed insequentri nocte torum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atq; aded familiaritate, cæli præsertim Reginae, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissime perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palam adjutus, malorum fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cum eam Imperatoriae

ante-

antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cum micis, quas reliquas fecit MARTINVS, rescire potuit. Orci præstigiatores, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullum Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cum Imp. Valentinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extremum æger in fugam iterum dæmonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porrò victurus. Sed placuit huic MARTINVM inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suæ memor, non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus cælo Phœnix prodiit.

Ex Sulp.

Ecce Redemptori minimè sufficit, quod in extremo judicio dicturum se perhibuit, Quod fecistis uni de fratribus his meis minimis, mihi fecistis; nisi & ante judicium demonstraret, qua quisque nunc bona opera indigentibus exhibet, ei hæc specialiter impendi, cujus hæc amore exhibuerit. S. Greg. hom. 39.

S. CUNIBERTUS EP. 12. Novembris.

Vtrumque CUNIBERTVS, & qui adolescens rapere in se oculos possit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si è pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima è CUNIBERTO venerit necesse est, adolescentulo, in quo & forma rara, & indoles elegans, & mores suavissimi certamen de palmâ videntur suscepisse.

pisse. Me quidem iudice his omnibus imperavit
 ultima in generoso adolescente animi demissio,
 quâ nobilissimus æqualium suorum flosculus ad
 infima etiam obsequia descendere non erubuit,
 neque jam aut calceos purgare, aut purgatos in-
 ducere aliis abhorruit. Talis facilè regis Dago-
 berti (cujus inter ephebos agebat) oculos cepit,
 tunc præsertim, cum dormienti cælum inusitatâ
 luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum
 Superûm testimonium non potuit quin castissi-
 mè amplexatus dulcissimeque deosculatus CUNI-
 BERTVM in filium rex adoptaret. Sed ambivit
 nobiliorem hereditatem cæli capax animulus,
 mundoque valere jussu, DEO & aris se addixit.
 Ab his ad Pontificatum Coloniensem evectus
 est, bonis utriusque avibus, quando sacrificantis ca-
 put ambire candidissima è cælo columba visa
 est. Obiit cæli delictum, & amor civium, anno
 DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus osten-
 dit, cum grassantem urbe ignem, & jam D. Petri
 basilicam expugnantem, pressit domuitque. Ne-
 que mirum hoc nobis videtur; majores & Vene-
 ris flammæ puer jam vicit. *Ex Surio.*

*His qui ex Deo sunt, omni te obedientiâ & humili-
 tate substerne, ut, qui in te Christum querunt, Christum
 inveniunt, & in mansuetudine, quam exterius vide-
 rint, auctorem mansuetudinis in tua mentis solio præsi-
 dere deprehendant.* S. Pet. Dam. l. 6. Epist. 30.

S. MAXELLENDIS V. M. 13. Novembris.

Supra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Ca-
 meracensis virguncula sapuit, crepundia rata,
 quidquid magnum orbis oculis ostentat, & ge-
 neroso fastidio omnia terræ nauseans, uni cælo
 arri-

13. Nov.

VITÆ SANCTORVM.

553

aridens. Quid, quòd necdum viro, sed celo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque serò nimis postea filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro consultatione cum petisset, ei que qui optima suaderet, Tutularis Angelus intervenisset, in eam denique sententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potius ipsam quam pactam Christo fidem prodigere. Nec multò post, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cum absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, proditæ ab ancillulâ MAXELLENDI, & è latebris protractæ, ubi florem non potuit, vitam abstulit. Verum, ut videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertium annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse Amorem & cæcum. *Ex Surio.*

Hac nostræ Christianitatis summa est, ut amantibus vicissitudinem, ledentibus patientiam rependamus: qui ergo fuerit patientior ad injuriam, potentior constituetur in regno. Non enim ad imperium calorum pervenitur superbiâ & divitiis, sed humilitate, pauperie, lenitate. S. Maxim. serm. de S. Mich.

S. HOMOBONUS CONF. 13. Novembris.

FECIT HOMOBONUS nomini vitam respondere. Neque adeò huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neque mercatura, quam exercuit, obstitit. Quin tum demum non sterilem se putavit, cum patrem illum miseri appellarent; tum lucrum

A a

se

se fecisse, cum iis, qui neque unde persolvant, habent, pauperibus rem credidisset. Multum illi eam ob rem uxor negotii faceffivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem umquam quantumvis prodigum in egenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quam dari: tutissimum ærarium esse, pauperum sinum: quod his detur, non donum sed mutuum esse: quantum dissolvere Superi differant, tantum fœnoris ad crescere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quam nummo cælum emere? Probavit hoc studium Numen, cum canistrum non magnum portentosam panum copiam, fons etiam merum dispensatori ministravit. Ad hæc positum in more habuit, concubiã nocte templum precandi causã petere, quod clausum aliquoties cum reperisset, nobiles illi Atrienses Cælites aperuerunt. Ille numquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus jacuit, pulchrã vicissitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cum illa Angelorum verba (*Gloria in excelsis DEO*) homines canerent. Sed ille hæc suavius cani ab ipsis Angelis scivit. *Ex Surio.*

Nihil est dignius, quam ut homo sit sui auctoris imitator, & secundum modum propria facultatis, divini sit operis exsecutor: nam cum aluntur esurientes, & vestiuntur nudi, nonne auxilium Dei manus explet ministri, & benignitas servi munus est Domini?
S. Leo serm. de Quadrag.

S. LAURENTIUS EP. 14. Novembris.

PARENTEM LAURENTII nostri fuisse ajunt Mauritium inter Hyberniæ proceres latissimè imperantem.

14. Nov.

VITÆ SANCTORVM.

SSS

perantem. Ob id cum oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licet cujusvis pectus expugnare. Unus Dermicius rex gratulatus sibi est, quod ægrè denique patri in filio posset facere. Quare innocentissimam animulam vinciri jubet, & in insulam desertam asportari, squalore & sordibus reo utique quàm obsidi similiorem. Subjecit ea res justas iræ faces Mauritio, ut è satellitio regio duodenas etiam ipse vinctos abduceret morituro filio, nisi in tempore hic redderetur, omnes uni parentaturos. Mitiùs proin habitus, & in sacrorum hominum sinu eductus Abbas Glindalacensibus, tum Dublinensibus Archiepif. datus, denique à Pont. ad omnem Hyberniam legatus est. Ergo omnium primò mores Canonicorum in pejus prolapsos ad Majorum regulam correxit, sui etiam severissimus censor. Nam corpus cilicio vestivit, & ter quotidie flagellari à familiari servulo voluit, carneque sibi, quoad vixit, interdixit. Interim ex egentibus numquam pauciores triginta quotidie convivas habuit, satis ipse jucundissimo hoc oculorum epulo pastus. Ultimò dum pacem pacisci inter Henricum Anglorum & Deriogum Hybernorum reges laborat, ab hoc Hyberniâ proscribitur, & in Nortmanniâ moritur. reperit in exilio patriam. Ex Lippeloo.

Multi simplices & humiles calos penetrant; nullus verò arrogans, quamvis artium liberalium polleat scientiâ, ad caeleste admittetur convivium, tantoq; gravioribus cruciabitur pœnis, quanto nequiùs donum Dei tractaverit. S. Laur. Justin. de Casto connub. c. 14.

A a 2

SSS. SA-

SSS. SAMONAS, GURIAS & ABIBUS MM.
15. Novembris.

Triumpharunt tergemini Heroës isti Edeffæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edeffæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præfidarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eodem demum matrem perpulit, ut barbarum socerum quàm hostem mallet. Prius tamen jurare sibi hunc ad Martyrum nostrorū tumbam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se novam nuptam, quo socii thori fides juberet. Facile jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam, non dominam, ut ipsa rebatur, sed servam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus displicebat. Itaque dolorem vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utrique parentatura, tumulo hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fidejussores GURIAS, SAMONAS & ABIBUS, & Euphemiam somni beneficio transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, salvum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militare gradi vel mulier vel infans potuisset. Verùm perfidiæ à productâ ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. *Ex Metaphr.*

Quid

Quid potest tibi mundus conferre sine JESU? Esse sine JESU gravis est infernus; & esse cum JESU dulcis paradisus. Qui invenit JESUM, invenit thesaurum bonum, imò bonum super omne bonum; & qui perdit JESUM, perdit nimis multum, & plus quàm totum mundum. Thom. de Kemp. l. 2.

B. ALBERTUS MAGNUS.

16. Novembris.

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNUM fecit VIRGO MAGNA, in cujus clientelam parvulus se dedit. Atque hæc ad spectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transfret. Ivit ALBERTVS; verum quòd indolem ad studia tardiozem attulisset, penè stationem suam tiro deseruit. Jam fugam paranti & scalas admoventi cæli scala VIRGO iterum se objecit, utque animos ALBERTO faceret, jussit inter omnes & sacras & humanas scientias ejus optionem facere, quæ maximè animo arideret. Ille continuò Philosophiam expetiit. Ne tamen sibi hanc ascriberet, repetituram se dona sua olim VIRGO edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper omnium risus, per omnium ora nunc volare, Doctorque primùm Hildeshemii, tum Ratisponæ, Lutetiæ deinde Parisiorum, Colonia Agrippinæ, famâ nominis orbem implere. Sed omnia dixero, si D. Thomam unicum sanctioris doctrinæ magistrum, fuisse discipulum ALBERTI dixero, qui infulam Ratisponensem cum primùm potuit cum libris suis mutavit. Sed ecce tibi dum in ultimâ senectâ orbis hoc oraculum responsa fundit, subito deficiente rerum omnium memoriâ, obticuit, vivumque è scholâ funus discipulorum corona

A a 3

domum

domum cum lacrimis deduxit, quas ille etiam toties fudit, quoties aures MARIÆ nomen pulsaret. Porrò quotidie abhinc tumultum suum contemplari solitus, incendit denique hunc anno M. CCXC. Vivit tamen hodie etiam in libris suis, & eruditionis suæ fontes ubera VIRGINIS laudat. *Ex Bavar. S. Raderi.*

Omnes actus nostri Christo socio debent vel teste compleri; ut bona ipso auctore faciamus, mala propter ipsius contubernium declinemus. Erubescit enim mala facere, qui scit Christum se habere participem: Christus enim in bonis adiutor est, in malis noster est conservator. S. Max. in Hom.

S. EDMUNDUS EPISC. 16. Novembris.

A Nglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMUNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè prato solus inambulabat, cum videt formâ scitissimâ pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte JESV nomen legit, & hoc tunc iussus est contra mortem inopinam memoriæ semper infixum ferre. Tam JESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor facilius impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorum gemmâ gemma altera MARIA ab Angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchrè virginitatem suam obsignavit. Ceterùm cum stas sponsæ suæ, & D. Joanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Joannes intentavit

17. Nov.

VITÆ SANCTORVM.

559

tentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte
AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sã-
cra volumina ante eburneam illius imaginem le-
ctitavit, non nescius ex hujus potissimum uberi-
bus divinæ sapientiæ rivis scaturire. Archiepisc.
Cantuariensis factus affirmavit, malle se in igne,
quàm in noxam labi. Exul moriturus, MI JESU,
exclamavit, te testem habeo, te præter nihil um-
quam expetisse. Hujus vulnera tunc millies est
exosculatus, pectus præsertim saucium, in quod
etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tu-
mulum. *Ex vitâ.*

*Si publica fama te non damnat, propria te conscien-
tia condemnat; quoniam nemo potest seipsum fugere.
Vis numquam esse tristis, BENE VIVE. Bona vita sem-
per gaudium habet; conscientia reorum semper in poenã
est. S. Bern. de Int. dom.*

S. GREGORIUS THAUMATURGUS EP.

17. Novembris.

Miracula, quæ GREGORIUS patravit, pagellâ
hâc circumscribere, novum foret miracu-
lum. Famam castissimi juvenis traduxerat mu-
liercula; obsessa tamen à dæmone palinodiam
cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata.
Sub initia Pontificatûs magistram VIRGINEM
MATREM, VIRGINEMQUE JOANNEM habuit, di-
gnus his discipulus, utpote & ipse Virgo. Caco-
dæmoni oracula loquenti silentiû indixit, & fano
proscripsit; post eadem ab exilio rediens, in
tempore iteras fecit. Ut fratres duo, quos lis de
paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursus
coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem te-
statam faceret, temploque exædificando locum.

Aa 4

mon-

montem aliò ambulare iussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illicò frondescens ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut, quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septemdecim dumtaxat reliquit superstitioni deditos, cum sub adventum suum non plures Christo addictos reperiret. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus numquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira; ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum miraculum, quod fecit, ipse fuit. *Ex Gregor. Nyss.*

Si vis utiliter aliquid scire & discere, ama nesciri, & pro nihilo reputari. Hac est altissima & utilissima lectio, sui ipsius vera cognitio & despectio. De se ipso nihil tenere; & de aliis semper bene & aliè sentire, magna sapientia est. Thom. de Kemp. lib. I.

S. GREGORIUS TURON. EPISC.

17. Novembris.

ILle est GREGORIUS, cui nomen infula Turonensis fecit. Parentes illi è primâ nobilitate, nutrices à teneris annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille tam postea rependit, ut nesciam plúne ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer vitam, quam à patre acceperat, bis eidem reddidit, nec sine miraculo, cum medicinam morituro nunc ~~nomen Irey lino inscriptum,~~ nunc alter Tobias piscis extra adhibuit. Ipse quoties agrotavit (agrotavit sæpiusculè) è cælo medicos, vel D. Eligium vel Martinum habuit, cujus vitam rectè in templorum parietibus, sed multò rectiùs in animo suo

18. Nov.

VITÆ SANCTORVM.

561

suo depinxit. Sub noctem VIRGINI sacrâ, ædem hujus frequentari ab Angelis cum multo lumine vidit, & portâ sponte suâ reſeratâ ipse etiam admissus est. Tam charus cælo, castigatus scilicet ab hoc non semel est. Etenim somnum dormientis in natalitiâ Christi nocte Angelus alapâ discussit. Tam non possunt ferre Superi Episcopum dormientem. Jam simul ac lapsus est in nescio quam gloriolæ vanæ cogitationem, cquus etiam ipse lapsus sub GREGORIO reprehendit GREGORIVM. Itaque in posterum miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Divorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Gregorio Pontif. cum hic viri staturam (multum animo minor erat) tacitè miraretur, non nescius arcanarum cogitationum noster, Dominus, dixit, fecit nos; non ipsi nos. Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipse etiam Magnus Gregorius fecit. Ex Surio.

Tres virtutes sunt, quæ pueris adolescentibus magis congruunt, Verecundia, Faciturnitas & Obedientia. Non est autem dubium, si has studuerint habere, quin possint, Christo duce, ad culmen perfectionemq; virtutum ascendere. S. Bern. l. de Ord. vitæ.

SS. ROMANUS & BARULA MM.

18. Novembris.

PArabat anno Servatoris ccc. i. Asclepiades Procos. excindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS sese opposuit, & dictis suis animos sociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hostem utique esse Asclepiadem patriæ, qui huic DEVM ereptum iret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quamcumque demum partem alea caderet*

A a 5

pugna,

pugna, victores Christianos futuros. Captus igitur velut seditiosus ROMANVS, & ex equuleo suspensus, cum plumbatis cæderetur, ferreum se præbuit. Quin causæ optimæ fidens, ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hâc iudex, Deumne unum an dæmonas torcolere præstaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minùs fortiter quàm facundè pro DEO & ROMANO dixit, dictaque sua flagris & ipse concisus sanguine firmavit. Sic enim verò peroranti filiolo acclamavit è turbâ mater fortissima, quin inter tormenta sitibundum objurgavit etiam, quòd aquam rogaret, quando Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde ad supplicii locum & dux & bajula filii caput abscissum & sanguinem, dulci urnâ, sinu excepit. At ROMANVM ad ignes damnatum patrocinate cælo imber absolvit. Quin linguâ orbatus innocentiam suam tamen prius loqui non desit, quàm strangulatis faucibus vox intercepta est. Sed & hujus Echo cum plausu cælo excepta. *Ex Prud. & Chrysof.*

Quid illi grave videri poterit, qui semper mente tractat quàm non sint condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam? quid concupiscere poterit in sæculo nequam, cujus oculus semper videt bona Domini in terra viventium? S. Bern. serm. 4. de Ascens.

S. ODO ABBAS. 18. Novembris.

Officio suo fungi patres à patre ODONIS discant. Unicum & vix natum filiolum è cunis inter brachia in cælum sustulit, divo què Martino & sacris devovit. Dixisses assensum infantem, ita non tam lac maternum, quàm erga Martinum amorem suxit, qui scilicet cum puero deinde crevit.

vit, dum literis excultus inter Canonicos Turo-
nenses est cooptatus. Sed cum tunc etiam vanis
poëtarum (& Virgilio præcipuè) commentis plus
quàm piis commentationibus vacaret, per som-
num vas vidit cum primis elegans, sed serpenti-
bus plenum. Monuit scilicet iterum cælum, quod
ipse Maro, anguem ut juvenus caveat in herbâ
latentem, dum fraga legit. Noster deinceps præ-
cibus ad D. Martini noctes invigilavit: quò sæpius
euntem cum ex itinere vulpes infestarent, mirum
dictu suppetias contra has lupus tulit, idè deinde
ODONIS hospes, ædiumque non ridiculus jam
custos. Sub hæc dum Lutetiæ Parisiorum amplius
literis operam navat, ab ipso Greg. Pont. noctu
calamum dono accipere visus est, quo magni
Doctoris Moralia, ut ajunt, sparsa omnibus libris
in unum corpus colligeret. Jam monachus labo-
ravat tam diu, quoad monachum etiam pater, ma-
ter velum indueret inter virgines. Abbas Gignia-
censis, mox Cluniacensis miranda & fecit & pas-
sus est, dum collapsam monasteriorum discipli-
nam erexit. Ad extremum æger Romæ impetra-
vit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vi-
tam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum.

Ex Surio.

*Vis scire, homo, quid Deo debeas? quòd factus es,
Dei creditum est; quòd es rationis capax, Dei scænis
est; quòd discretionem mali bonive possides, accepisti;
& quòd vivendi normam acceperis, per chirographum
legis stipulanti Deo spondesti. S. Pet. Chryl. f. 94.*

S. PATROCLUS CONF. 19. Novembris.

GENUS & origo PATROCLO humilis fuit, sed
Gindolesnæ generosa, quæ tum se prodidit,

cum rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum literarium amandato. Etenim cum hic oblitus eodem ovo se prognatum, fratrem opinionem averfaretur Musarum pullus, tam ille succensit filvis, ut relicto in his Pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multo post ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incendia) non extingui, sed ali artes. Cæterum ab Apolline transit ad sacra, ab his ad solitarium locum: & operam in erudiendâ juventute posuit, fuitque omne Minerval *una DEI gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cum loci ac facelli heredes sacras virgines instituisset. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator, cogitationem de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam jussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas, adulteria, ac denique horum omnium epilogum interitum jussit spectare. Dedit lacrimas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minus agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cæcis oculos aperuit: utinam nobis etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus! *Ex Surio.*

O prævaticatores revertimini ad cor, intelligite non intelligentes, quia omnes mundi promissiones seductoriae sunt, omnes blanditiæ venena, cunctæ delectationes pocula mortalia, viaque illius sempiterna mors. S. Laur. Justin. Lign. vit. de Fide c. i.

S. ELI.

S. ELISABETHA VIDUA. 19. Novemb.

A Ge superbe, qui deficiente animo ELISABETHAM ad Servatoris Christi effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. *Nimirum me terra pulvisculum purpura involvit, tu, mi Christe, heu! nudus meam erubescis vicem. Mihi corona auro & gemmis, tibi spinis & sentibus riget. Ego pulvinaria calco, tu locum capiti circumspicis, nec eheu! invenis. Me aula servitia vallant, te soli hostes stipant. I, purpura; rectius sanguis me Sponsi pinget. Ite gemma; nobiliores sub cruce legam. Abi gravis auro corona; rosas è spinis nectam. Tollite pulvillulos; crux, Sponsa erit lectulus. Secedito amicorum cohors; dolores me rectius ambient.* Hæc inquam tantum apud ELISABETHAM potuere, ut jam se ipsa superbior omnem pedibus mundum subderet, totamque miserorum se servitiis addiceret. Ergo igitur extructo quàm amplissimo xenodochio, ingentis familiæ mater nongentis quotidie victum ipsa ministrare, aquam capiti pedibusque affundere, sordes abstergere, ipsa adeò fœdissima ulcera nobilissimis osculis honorare. quid? quòd conjuge è vivis erepto, arce pulsa omnes injurias ipsamque famem forti animo concoxit, damnatisque regiis fufis pulchriora sibi ipsa è cælo nevit. Interea apud Deum omnia potuit, & matrem exemit è piacularibus flammis, juvenem verò nuper ab impuris ignibus ardentem sanctioribus cæli amoribus tantum non emori fecit. Morienti ut aliàs sæpè Christus adstitit, & accinuere Cælites aviculam induti. Bonis igitur avibus è vitâ abiit.

Ex Iacobo Montano.

Si desideras Deum videre sublimem, humilem prius

JESVM videre curato : intueri prius exaltatum serpentem in deserto, si videre desideras Regem in solio residentem. Ista te humiliet visio, ut illa exaltet humiliatum: reprimat ista tumorem tuum, ut illa repleat desiderium tuum. S. Bern. ferm. i. de verb. Isaiaë.

S. DASIVS MART. 20. Novembris.

ID quod palàm hodie, & sine larvâ dæmon facit, hoc jam olim fecit Saturnum mentitus. Voraverat hic plùs quàm inhumanâ ingluvie filios suos, & viscera sua in viscera crudeli dente congefserat. Scilicet divinitatem hæc impietas meruit, cui deinceps orbis puerorum sanguine ac morte litaret. Et tenuit hic mos non unam aetatem, atque Christiana sæcula etiam infamiâ suâ asperfit. Ita Dorostorum urbs scelere, quod nec, qui alluit illam, Ister satis eluet, annis singulis ipsum juventæ florem principemque infando sacrificio immolabat. Ut verò eò pulchrius hoc adornaret, xxx. omnino dies omnibus deliciis victimam infelicem saginavit, utque splendidius periret, purpurâ auroque induit, sic inter risus potius quàm gemitus morituram. Atque hæc fors cum DASIVM formæ omnis compendium nominasset, invitatus scilicet ad patriâ sacra, palàm dextectavit non mortem, sed causam mortis. Nam qui Saturno noluit, rectè Christo victima procubuit. Exhorrescitis, scio, parentes infanda hæc sacra: at quid aliud paratis, quàm orco victimam, cum filios voluptatibus frangitis, vestium luxu corrumpitis, & in patriæ conspectu indulgenti amplexu perimitis, ipsissimi & heu! inter medios Christianos, Saturni? Quàm rectius, filios Christo, cum hic parvulos ad se vocat, non negaretis?

retis? Ex Menais & Menolog.

Homo redi ad Deum sic amatus à Deo, & ad illius gloriam da totum te, qui se totum propter te ad suam deduxit injuriam: & voca patrem fidens, quem tanto amore tuum probas, sentis, intelligis esse genitorem. S. Pet. Chryf. serm. 70.

S. EDMUNDUS MÀRT. 20. Novembris.

ALTER EDMUNDVS rex est; altera Angliæ gloria. Hic anno DCCC. LXX. cum Jugar Daniae rex, vastitate Angliæ ingenti illatâ, misisset, qui regias gazas veluti suæ jam victoriæ præmia, nâ totas mallet amittere, dividere secum juberet, fortiter respondit. *Nulla se latronibus stipendia numerare solitum: liberum se & regem meminisse, neq; aliter, cum vires starent, partiturum divitias suas, quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni corpus quid capiti parceret? plebeio sanguine huc usque ebrium rectius regium hausturum. Tum denique se extincto totam hereditatem adiret. Inter spolia Numinis iram etiam, & vindictam reperturum.* His in majores jam iras versus Jugar captum non regiis catenis oneravit; flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis jussit; demum caput auferri, aliter à cælo jam coronandum. Porro hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cum caput suâ voce se quærentibus prodidisset, etiam funus mæsto ululatu profecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumque à tabo longè post repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porro

virtutem

virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

Sicut Christi milites, deposito corporis animæque torpore, virtutum procedamus ad campum: dedimus corpori annum, demus animæ dies: impendimus nobis tempora, tempus deputemus auctori. vivamus DEO paululū, qui seculo viximus totum. S. Pet. Chryss. 12.

PRÆSENTATIO B. MARIE V.

21. Novembris.

HEus! ad spectaculum hodiernum omnes vos
 Hinc orbe parentes voco, liberos omnes. Ne
 dubitare oculos adferre, cum, ut hos pascant, ef-
 fundere se cælo, & convolare Superos videam,
 videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRI-
 MVLA VIRGVNCVLA, Judææ delictum, patris &
 matris amor, spes familiæ unica, unica fessæ ata-
 ris virga, hæc inquam talis ac tanta, è parentum
 sinu & brachiis non ad Veneris alicujus gynæ-
 ceum, non ad nuptias, quas cunis promittere
 amant patres; sed ad castissima vota, ad templi
 adyta deproperat, evolatque ad aram, ipsa mox
 templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur
 intereà Joachimus & Anna, & filiæ sibi que plau-
 dunt. Quid hinc nostra ætas? Nimirum pereat
 flos virgineus, ne stirps avita: intereat pudor, ne
 familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes ri-
 deant. Sit vacuum incolis cælum, modò domus
 non heredibus. Si quid pulchrum in liberis, si
 quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur
 genio, mundi servitio mancipatur & carnis am-
 plexibus. At si quid monstri nascitur, illud de-
 mum, ajunt, in claustra Religiosa (desertas insulas
 cogita) exportetur. Si quid bardum, blæsum, lu-
 scum, claudum, hoc hoc cellâ occulteretur, silentio
 monastico

monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit: Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filii excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Joachimi & Annæ, hodie corrigite.

MARIAM ô fidelis anima imitare. Castis Deo in-hare amplexibus, devotionis gemitus emitte, amoris prome carmina, & ignita laudis sacrificium exolve: eris proculdubio pudicissima turtur eò speciosior, quò frequentius his amoris praludiis inharebis. B. Laur. Justin. in F. Pur. B. M. V.

S. COLUMBANUS CONF. 21. Novemb.

ECce sub pedibus filii triumpharam matrem. Quid oculos avertitis filii molles, si Deus aridet? Nimirum sic pugnandum est, cum mater in filium movet, non jam mater, sed hostis; cum lacrimæ classicū canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ gemitus veniunt, ferreum pectus penetraturi; cum insidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suavit, per calcatam matrem ad victoriã sibi iter stravit, Religio-nique opima spolia ex parente tulit. Domito cog-nato hoste, quid mirum si virtuti lupi cesserunt; quos inter duodenos obambulantem COLVMBANVM ovem aurei sæculi putasses: sed & ursus an-trum suum cessit fortiori. Unus Theodoricus Gallie rex monitus p̄o ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes cælo auctore pugnant.

His

His castra ille struxit cœnobia, & ne comœatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Ut verò in obsequio Tirones exerceret, ægros è lectulo surgere & flagellare frumentum iussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mitto alia mira, sed non illud; ut subicere Christo plures animas allaboraret COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membranâ orbem (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, ah! quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbem, Superi explicant? *Ex Ionâ.*

Navem corporis nostri solvamus à littore mundano, secularis patriæ renunciemus curis, in Crucis arbore tota mentis vela tendamus, virtutum funibus, sapientiæ remis, gubernaculis disciplina navigii nostri muniamus incessum. S. Pet. Chrysf. serm. 8.

S. CÆCILIA V. & M. 22. Novembris.

SI quæris, quod intercinentibus organis CÆCILIA carmen dederit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulari. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astringit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cuius longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coràm intueri cum ille percuperet, suavit impuros à superstitione oculos sanctiori prius baptisuatione mundâ eluit, & voti mox compos formosissimum multâque luce vestitum Ephëbum vidit: qui sero nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore.

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut bravium Martyres obtinerent. CÆCILIA è balnearum, quas tyrannus succenderat, flammis pulchrior, tribusque in collo vulneribus velut totidem monilibus ornatior, cum triduum supervixisset, ædesque suas in templum vertisset, Martyrum vestigia velut paranymporum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minime sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo cccc. peperit. *Ex Metaphr.*

Sunt plurima, quæ Angelis placent, & eos in nobis invenire delectat, ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cælum gemitus, & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia unitatē & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. S. Bern. s. i. de S. Mich.

S. CLEMENS PAP. M. 23. Novembris.

PRODIIT CLEMENS è D. Petri scholâ: virtutis primò magistri, tum infulæ etiam heres inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultra Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi, docuitq; bis mille Christianos, quos ad latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo crexit, & miraculis firmavit. Etenim cum aquæ dulcis penuriâ laborarent, eamque petere per VI. milliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copiosam iussit, cum ipse Servator familiarem sibi Agnum indutus dextro pede & omine fontis indicium fecisset. Porro cum aquâ longè lateque miraculū emanavit.

Et

Et jam ad trecenta milliaria fana Deorum evertebantur, undisq̄ue sanctis quingenti quotidie tangebantur; cum denique Procos. Aufidius Pontificem anchoræ illigatum in mare præcipitavit. Emicuit tamen ingens animus, & ad portum cæli enatavit. Ad preces deinde Christianorum mare cessit ad tria milliaria, structumq̄ue in imo à Cælitibus Martyri templum tumulumq̄ue è mare ostendit, iterato quotannis deinceps hoc miraculo: quod auxit puer quandoque à parentibus per errorem illic relictus, annumq̄ue totum incolumis servatus. Frustra igitur tyrannus mergere laudes CLEMENTIS mari voluit. Anchoram suam Martyr cælo fixit. *Ex Metaphr.*

Ecce beatus Clemens homo erat similis nobis, & carni suæ eodem vinculo naturalis affectionis inherens; si ergo ille calicem salutaris accepit, quid nos retribuimus Domino pro omnibus, quæ retribuit nobis? eadem certè insignivit imagine, eodẽ sanguine nos redemit. S. Bern. serm. de S. Clem.

S. TRUDO CONF. 23. Novembris.

IN Hasbaniensi agro spinas inter, hoc est, divitias patrias, educatus flosculus TRUDO suffocari tamen minimè potuit. quin caput supra nubes puer tulit, eoq̄ue altiùs, quò profundius in se descendit. Itaque servulis suis inservire dominum TRUDONEM vidisses. Quam virtutem ut tegeret, vilissimos corpori vestiendo pannos injecit. Porro omnia etiam quæ per ludum egit, egit seriò. Quare cum tumultuario opere & congestis temerè saxi facellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse postea in propectâ ætate persolvit. Placuisse & operam

3. Nov. ever-
otidie
Pon-
tavit.
n cali
mare
à Cæ-
mar-
s hoc
centi-
otum
mer-
oram

carni
s; si
imus
certè
ern.

ivi-
cari
bes
de-
um
ret,
or-
riò.
te-
fui
pfe
&
qm

11. Nov. VITÆ SANCTORVM. 573
operam & artificem puerum, cælum ostendit,
cum mulieri improbæ ædificium ludicrū distur-
banti oculos eripuit: quos tamen, ubi primū fa-
stinus animo vidit & agnovit, reddidit TRUDO.
Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes com-
munes haberet, & ut illos indueret, se his exue-
ret. Talis Angelo bono adhortante patriam fu-
git, & cælesti disciplinā amplius erudiendus con-
cessit ad Tungrensem Episcopum Remaclum.
Profectum cælestes in vitā radii, à morte odor &
prodigia alia complura prodiderunt. ex quibus
illud memorabile in primis est, quòd cognatum,
qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam
induxit, virgā castigavit per somnum, claudumq;
reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps
Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

*Beatus qui puris cordis oculis Deum semper intue-
tur, qui que bonis ac honestis colloquiis delectatur, & à
pravis ac turpibus, qua bonos mores corrumpunt, abhor-
ret; quoniam minimè fiet diaboli mancipium. S. Ephrē
de Vita spirit.*

S. FIRMINA V. & M. 24. Novembris.

Iterum ecce terra astris nubit: iterum dos san-
guis virgo, & arrha cælum est: iterum Cælites
sunt paranymphe. Nomen si nosse sponsæ cupis,
FIRMINA est, Calphurnii Urbi Præfecti filia, &
digna tam magnā fortunā; quæ ut amoribus tam
castis liberiùs vacaret, deseruit Urbem, & Ame-
riam habitavit. Sed ubique castitas insidias in-
curris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo
sponsam suam homo Olympius, cui Ameriæ præ-
fectura tunc erat demandata. ad cœnā & nuptias
invitat, reventē thalamo includit adulter procus.
Quid

Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; cælum miraculis. Etenim cum Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è cælo affulsit, lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranympus factus, habuitque socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagrastravere verberaque, & quas inter expiravit, faces lateri admotæ. Itaque has etiam rectè nuptiales fuisse dicemus. *Ex Ferrar.*

Melius est habere malorum divortium, quàm consortium; quia sicut bona multa habet laudabilis vita & conversatio sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum, quam quicumque tenuerit, continentiam numquam tenere valebit. S. Laur. Just. Lign. vit. c. 5.

S. MERCURIUS MART. 25. Novembris.

Audete milites: non excludit vos cælum, si quam aliis vim, etiam huic facitis. Fecit MERCURIUS, qui malè Decio primùm, sed benè post Christo militavit. Cum enim in ipsâ acie de Angeli sui Tutelaris manu gladium accepisset, quo hostium benè magnam partem trucidaverat, non moratus est sub illo deinceps mereri, qui optimum stipendium certam victoriam numeraret, quam ille etiam contra Decium reportavit. Quid enim? Superi! quatuor palis alligatus, distractusque, abstrahi tamen ad tyranni partes non potuit. Suspensum è capite saxum ipse pedes suspensus, velut

25. Nov. velut fascem suum generosus miles portavit. Sed neque ignes horruit, & plagas pro Christo etiam adversas putavit. Exilium velut missionē accepit. Caput spiculatori velut Imperatori conandum porrexit. Illud imprimis memorabile, quod MERCURII operâ, etiam cum in cælo jam ageret, VIRGO MATER sit usa. Nam ajunt D. Basilium ante VIRGINIS effigiem Juliani impietatem accusasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hâc impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vicisti Galilæe: rem omnem ab absente tunc Martyris hastâ & postri die cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATER audit, etiam nonnumquam eam judicem esse. Ex Baron. & Metaphr.*

Audes aperire os tuum, & in cælum juramenta atque blasphemias emittere? & non times ne forte falx ignea, quam Propheta vidit, demoretur in domo tua, teque excidat, qui sic audes aperire os adversus Deum, in quem Angeli non audent oculos conjicere? S. Ephrem paræn. 43.

S. CATHARINA VIRG. & MART.

25. Novembris.

Palladem Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam virginem & sanctorum Musarum dignissimam Præsidem, non ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandria Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalâm arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo

in

in arenam descendere. Et facti sunt tot viri à virgine se victos, & in flammam abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illuc CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vincitiam inviserat, carcerique præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum tyranno commissa primas tamen abstulit. Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus præsentem illi licuit Christum aspicere? Jam verbera ac plagas facile tulit, cum idem, ut promiserat, robur suppeditaret. Negatum verò undecim ipsos dies cibum potumque etiam contempsit, cum commeatus è cælo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis ævi nostri Poëta ait) credidisses, nisi cum caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinâ tumulari, & è tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de suâ Pallade finxit antiquitas, de nostrâ sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

Virgo Christus est, & Virginis filius, & virginem conjugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi Matrisque suam gratiam, hilaresce, tripudia, & in amplexus Christi gestiens, illud amatorium clama suspirans; Osculetur me osculo oris sui. S. Bern. in Euang. de 10. virg.

S. CONRADUS EP. 26. Novembris.

CONRADVS infulam Constantiensem accepit à D. Udalrico Augustanorum Præsule. Fuit cum uterque cœnam frugalem sanctis de Deo sermocationibus aspergerent. Et erat is dies Jovis dicatus.

dicatus. jamque protracto ultra mediam noctem colloquio is expiraverat, Venerique cesserat; cum fores nuntius pulsat, admittitur, auditur, & pernae frusto ab inadvertente donatus dimittitur. Nimirum, aiebat ille ad alios, hoc est, in Veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cum ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheini aquas arbitrabantur; cum geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad cælos visæ sunt evolare. Ceterum CONRADVS priusquam obiret, GEBHARDO nobili adolescenti sedem suam insidenti vates fuit, seriò id post se facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert. quid faceret? eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensæ accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, meritò pedem efferre iussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Eccl. Const.*

Opera misericordiae, affectus charitatis, sanctitas pietatis, incorruptio castitatis, modestia sobrietatis semper tenenda sunt; sive cum in publico sumus, sive cum in domo, sive ante homines, sive in cubiculo; sive loquentes, sive tacentes; sive aliquid agentes, sive vacantes. S. August.

B. SILVESTER CONF. 26. Novembris.

Oculos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vos in aliis, in vobis alii depereunt faciem, in alienâ cum SILVESTRO con-

B b

templa-

templamini. Auximi natus in Piceno vivebat, imò moriebatur SILVESTER, formarum elegantium idem amor atque amator. Fortè sepulchrum vespillones aperuerunt, adolescentis nobilitate & divitiis inclyti, & formâ dum viveret ad miraculum exculti. Hujus spectaculi arbiter SILVESTER, cùm occidisse oculorum tam lucidas stellas, defluxisse turpiter aureos illos capillos, turbatam putore illam frontis serenitatem, expirasse illam oris ambrosiam, illum genarû dulcissimum risum, illum denique, quo tota urbs ardebat, ignem omnem in pauculos subsedisse cineres videret; *Heu mihi!* exclamavit, *nisi cum mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in hoc speculo meum video vultum. Video planissimè. Sum, quod hic fuit: & verò ero non multò post, quod hic est.* Verba hæc gemitus interruperunt, lacrimis deinceps loquentibus. Jamque patriâ relictâ solus deslere incepit, quòd cum multis peccaverat. Mox hujus etiam instituti socios invenit, quos undique miraculis accivit tenuitque. Namque, quos flendo ipse corrumpebat oculos, reddidit aliis amissos: quamque bibebat aquam, vinum aliis non semel voluit esse. Denique quid multis? rectè vivere à mortuo didicit. *Ex Ferrar.*

Inclinemus nos, & oculos in sepulchra dejiciamus, & natura nostra mysteria cognoscemus. Confusos ac permixtos ossum acervos & calvarias carnibus exutas intuebitur; hac intuentes nos ipsos in illis, tamquam in speculo, contemplantur. S. Ephrem de Vitâ spir.

S. JA-

S. JACOBUS INTERCISUS M.

27. Novembris.

JACOBVS inter proceres Persarum facile princeps, regi que Isdegerdi unice charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in rege DEOS putant, & DEOS adorant. At mater conjunx que JACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus ratae, literas dignas se ad eundem scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere aiebat se filium praeter eum, qui suo in vultu patris matrisque vultum, hoc est, Christianum, ostenderet. Ubera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire caelo se filium genuisse, non terrae, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Jacobum dicerent, ideoque abjicere hunc sese. At conjunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere immortalis Deo non dubitasset, mortali servaturum; sanctamque castitatem habiturum, qui Numina Venerem adulteram, qui vagum Amorem coleret? Qui igitur & filium & conjugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec alius dici quam esse vellet. Habuere momentum literae, amore dictante & lacrimis suggerentibus atramentum scriptae, & recepit meliorem mentem JACOBVS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnificinam, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni san-

guine obliteravit. *Ex Niceph.*

Dignus planè est morte, qui tibi Domine JESU recusat vivere, & mortuus est: & qui tibi non sapit, desipit: & qui curat esse nisi propter te, pro nihilo est, & nihil est: denique quid est homo, nisi quia tu innotuisti ei? S. Bern. serm. 20. in Cant.

SS. BARLAAM & JOSAPHAT CC.

27. Novembris.

ETiam Indis pulchra jam olim fuit juvenus. Princeps hujus memoratur JOSAPHATVS regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMVS Eremita incola gemmarum mangonem præferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cum deambulatum produxisset cupidum, in homine primum mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem numquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque nequidquam parens, vel ad Deos filium, vel ad voluptates iterum abducere. Frustra absente BARLAAMO nescio quis impostor, qui vultum hujus quàm simillimè referebat, alia velle docere aggressus est; cum ita Numine volente palàm pro Christo loqui lingua subdola cogereetur. Frustra & Theodas magus ab orco auxilia evocavit, & regia puella blanditias admovit, cum JOSAPHATVS, ostensis ab Angelo cælitum & inferorum sedibus, pluris orci pœnas, quàm minas, pluris cæli gaudia, quàm carnis fallacias faceret. Tandem in melio-

28. Nov.

VITÆ SANCTORVM.

581

melio-rem sententiam cum patrem etiam abduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines minus poterat, inter feras angelicam vitam, annos v. supra xxx. vixit. Accepit tamen tumulum cum magistro suo in regiâ urbe, cui tunc primùm mortuus videbatur, cum ille jam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno.*

Salutem tuam medicus querit, qui errantem ovem convertit, qui ad malos & bonos vocandos ad bivia misit. Ecce & nunc tibi vendit regnum calorum: si non habes obulum, unde emas, eme gemitu: fragmento pavonis calorum regnum tibi retribuitur. S. Chrysof. hom. 22. ad pop. Antioch.

S. STEPHANUS MART. 28. Novembris.

STEPHANO huic tempora cognomen Junioris fecerunt. Natus est post votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus non tamen Reipublicæ non profuit. Pugnavit è latebris suis fortissimè in communem Divorum hostem Copronymum; tum præcipuè cum in templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit facile augustissimas etiam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus, & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus, è speluncâ suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cum imaginum cultum multis miraculis tueretur, vincis à tergo manibus in publicos carceres reducitur, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas

Bb 3

las

las matronā Christianā subministrante. Quòd tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta xl. ante mortem diebus respuit, & cum icones Divorum (tota illi hereditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obvius hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem, calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam scelere immortui. Nec verò aliter decebat aut parere aut mori viperam. *Ex Sur. tom. 7.*

Immensus est Deus & infinitus in justitiâ, sicut & in misericordiâ; multus ad ignoscendum, multus ad ulciscendum. Sed misericordia sibi priora vendicat, ut, si voluerimus, districtio non inveniat in quem se viat.
S. Bern. serm. i. de Epiph.

S. RADBODUS EP. 29. Novembris.

Vitas Divorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc scholâ. Hæc clienti suo infulam Trajectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eandem ad pauperum pedes, quos quotidie abluebat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cum libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS: itaque cavet ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Jam Danos, cum dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico

illico senserunt peste abrepti. Demum mortem sibi, alteri infulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa ajebat, quòd in precibus suis RADBODVS numquam non memor VIRGINIS fuisset. Et verò quì matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum mater hæc non potest.

Ex Surio.

Iustitia per se sibi abundat ad gloriam: spectaculum populi, vulgi laudes, favores hominum, mundi gloriam non requirit: à Deo genita calum spectat, in oculis agit divinis, supernis virtutibus mixta, semper à Deo solo, ut glorificetur, expectat. S. Petr. Chryf. serm. 9.

S. ANDREAS AP. 30. Novembris.

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebar, tradunt omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum magistri inter paucos omnium conscius, quam hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achaïæ etiã intulisse; hîc contra Procos. Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquam ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minus tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula coniectum esse, eximendum facile, nisi manus ipse Christianis, precibus suis,

vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis cæsum, ad crucem raptatum esse; hanc procul conspectam amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitū senio suo scipionem amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab eâ duos dies totidemque noctes, ab ejus ore hominum millia xx. pependisse; quorum accursu cum territus Procos. detrahere eum de cruce cogitaret, ANDREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo dæmone, obtorto collo, ad pessimam crucem in orbem abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Baron.*

Felix anima, quæ in cruce gloriatur & triumphat: tantum ut perseveret in eâ, & nullis valeat tentationibus dejici. Oret igitur quisquis in cruce est, cum B. Andream Dominum & Magistrum suum, ne patiat eum de cruce deponi. S. Bern. serm. 2. de S. Andr.

S. JOSCIO CONF. 30. Novembris.

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape sis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M.C.LXIII. apud Audomarenses JOSCIUS monachus, & MARIAE unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod prius cælum prodidit. Igitur, ut numquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit,

delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominum cum tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi.* Quoties igitur hos decurrebat, MARIAM oculi legebant, aures bibe- bant, lingua sonabat, cor suspirabat. Et vide sis quàm hoc studium MARIA probaverit. Moritur JOSCVS in pervigilio S. Andree, & ecce geminæ & purpurâ tinctæ rosæ ex oculis, totidem ex au- ribus, ex ore denique una pullulat, singulæque literas suas, omnes MARIÆ nomen loquuntur. Et quaternæ quidem ad primum tactum & ipsæ mortuæ cum corpore sunt tumulatae. At illa, quam ex ore prodiisse diximus, quamque de- ceptam Episcopus crystallo inclusit, vivit hodie etiam, credo ut germen esset, ex quo similes ro- sas daret Mariana posteritas. *Ex Molano.*

Filium honoremus in matre, & matrem veneremur in filio; utriusque vota nostra fideliter exolvamus: qua- tenus genitrice filium pro nobis interpellante, vincamus mundum, diabolum superemus, temptationibus renita- mur, consequamur gratiam, adipiscamur coronam.
S. Laur. Justin. serm. de Nat. B. V.